

# ПРИКАЗКА ЗА ХИМЕ

Превод от френски: Надя Трендафилова, 1974

[chitanka.info](http://chitanka.info)

Преди повече от хиляда години в Япония живели старец и старица. Мъжът всеки ден отивал в планината да насече бамбук, от него плетял заедно с жена си красиви панери, които продавал на пазара в селото. Те не били богати, но не били и бедни. И можели да бъдат напълно щастливи, ако не изпитвали голяма мъка от това, че си нямали деца.

Една сутрин в зори, когато старецът се захванал, както всякога за работа, се зачудил, като видял, че един бамбук блести, сякаш имал лампа в него. Той го отсякъл и смайването му още повече се увеличило, защото намерил в него едно малко момиченце, толкова малко, че се побирало в шепата му. Радостта на стареца била безмерна. Той плачел, смеел се, танцувал и непрекъснато повтарял:

„Щастието най-сетне ни се усмихна! Щастието най-сетне ни се усмихна!“ Радостта на жена му не била по малка, когато ѝ показал момиченцето. Те му направили от един панер люлка, достойна за някоя принцеса, и го нарекли с името Химе.

От този ден всеки път, когато старецът отивал в планината и виждал някой бамбук да блести, той го отсичали намирал в него по малко злато. Така двамата старци доста забогатели.

Химе растяла не с дни, а с часове. В края на третия месец тя станала красива девойка. Всеки ден пред къщата им се събирали младежи да ѝ се любуват.

Нейната хубост бързо станала известна доста надалеч от селото и слухът за нея стигнал до ушите на петимата принца по име Курамочи, Миуки, Маро, Дайжин и Мико.

Тези знатни особи пристигнали заедно в дома на Химе да искат ръката ѝ.

Когато старецът съобщил тази новина на Химе, тя избухнала в плач и казала:

— Татко, аз не искам да се омъжвам за никого. Искам да си стоя при моите добри родители. Моля ти се, кажи им да си вървят!

— Мила дъще — отвърнал кошничарят, — да се разделим с тебе, ще бъде голяма мъка за майка ти и за мене, но е редно да стане така. И после, как да върнем тези господари? Гневът им ще бъде страшен не само за нас, но и за цялото село.

Обаче Химе нищо не искала да чуе и измислила заедно с баща си пет извънредно трудни изпитания, които те поставили на петимата

кандидати.

Старецът се обърнал с тези думи към петте принца:

— Знатни господари, вие ми правите голяма чест, като сте дошли в моята скромна къща да искате ръката на дъщеря ми. Но аз не знам кого да избира. Ето защо реших да подложа всеки от вас на едно изпитание. Ти, велики Курамочи, ще трябва да ми донесеш едно клонче от драгоценното дърво, което расте в дълбините на Източното море, където живее ужасното морско Чудовище. Ти, честолюбив Миуки, ще трябва да се сдобиеш с петте диаманта, които жестокият морски Дракон носи около шията си. Ти, прекрасни Маро, ще трябва да ми донесеш една черупка от лястовиче яйце.<sup>[1]</sup>

Ти, горди Дайжин... — И той продължил така, като поставил и на останалите двама господари също такива трудни задачи. Тогава заключил:

— Онзи от вас, който пръв се върне с исканата вещ, ще се ожени за Химе.

Принц Курамочи се качил веднага на един бърз кораб и се отправил към... своите владения.

Този принц бил много ленив и само мисълта да слезе в дълбините на морето вече го изморявала. При това не много храбър, той се ужасявал от вероятността да застане лице срещу лице с чудовището. Като пристигнал в своите земи, той свикал най-сръчните майстори и им заповядал да направят едно съвършено подобие на клонче от желаното дърво. След три години труд майсторите занесли на своя господар едно великолепно клонче. Листата му били златни, цветовете от скъпоценни камъни, а росата по тях от нежни перли. Но най-странното било, че това клонче изглеждало като истинско, защото листата му като че ли били почнали да вехнат.

Курамочи побързал да натопи клончето във ваза с вода и я изпратил по слугите си на красивата Химе.

Девојката, която мислела, че му е възложила неизпълнима задача, много се зачудила, като видяла чудесното клонче.

Курамочи, доволен, че е успял да я заблуди, започнал да ѝ разказва своите въображаеми приключения. Но тъкмо ѝ описвал борбата си със свирепото Чудовище, на вратата на стаята се появили занаятчиите и му казали:

— Велики Курамочи, заплати ни цената на клончето, за да можем да се върнем по домовете си.

Така изобличен, Курамочи трябвало да се оттегли и да се върне в своя палат, посрамен и сразен.

Миуки също се опитал да накара други да се потрудят вместо него. Той раздал пари на своите слуги и им заповядал да отидат и се преборят с Дракона и да му изтръгнат огърлицата с диамантите.

Слугите тръгнали към морето, но вместо да се борят с Чудовището, избягали с парите.

Смелият Миуки се оказал сам и не му оставало нищо друго, освен сам да се пребори с Дракона. Потеглил смело с кораба, като си мислел: „В края на краищата какво пък толкова представлява този Дракон? Защо ще се плаша от него?“

Но едва излязъл в открито море, и се разразила ужасна буря. Корабът се въртял и се люшкар и без малко не потънал.

Миуки усетил, че куражът му се топи като сняг на слънце и повярвал, че тази буря се е развилняла от гнева на Дракона.

Той се объркал и почнал да вика като луд:

— Прости ми, господарю Драконе! Никога не ще помисля вече да те убивам! Прости ми!

И той плачел и цял треперел.

Бурята продължила цели три дена. Най-сетне морето се успокоило. Миуки се върнал у дома си, като напълно забравил Химе.

През това време Маро бил изпратил своите подчинени да търсят черупка от лястовиче яйце. Но те нищо не намерили.

Един ден на Маро му се сторило, че вижда в едно гнездо нещо като яйце, готово да се излюпи. Сигурен, че е намерил търсеното, той извикал слугите си и им рекъл:

— Негодници! Трябваше само да хвърля един поглед, за да намеря онова, което, според вас, не съществува! Хайде, аз сам ще се заловя с тази работа. После ще си разчистваме сметките!

Той вързал един голям панер с въже, което праметнал през един дебел клон на съседното дърво. После, като се настанил в панера, заповядал:

— Хайде, ленивци, теглете въжето!

Слугите изпълнили заповедта и Маро в миг се намерил на височината на гнездото. Протегнал ръка, хванал нещото и се

провикнал:

— Спускайте ме по-скоро!

Слугите пак послушали, но в бързината изпуснали въжето. Така Маро се намерил на земята по недотам достоен начин. Щом излязъл от панера, погледнал онова, което бил взел от гнездото. Срам и позор! Той стискал между пръстите си... една птича курешка!

Другите двама кандидати също нямали по-голям успех и трябвало да се откажат от ръката на прекрасната девойка.

Мълвата за красотата на Химе достигнала чак до ушите на императора. Връщайки се един ден от лов, той се отбил в къщата на старците, за да види дали онова, което бил чувал да се говори, е вярно. Но едва зърнал Химе, той извикал:

— Ти си още по-хубава, отколкото ми разказвах! Аз искам да дойдеш с мене в моя палат.

Химе се разплакала и го умолявала да я остави при родителите ѝ. Смекчен от сълзите ѝ, императорът се съгласил тя да си остане. През това време девойката била подхванала четвъртата си пролет и нещо ново и чудно станало с нея: Химе по цели часове оставала да гледа луната и все плачела.

Родителите ѝ толкова се разтревожили от това, че един ден я запитали:

Скъпа дъще, защо си така тъжна?

— Аз съм родена на луната и съм царицата на небесните нимфи. Времето, което ми е определено да остана на земята, наближава своя край. През месец август, при пълнолуние, ще дойдат да ме вземат и аз ще трябва да напусна земята, за да се възкача там горе.

Старецът бил силно озадачен и отишъл при императора да му разкаже всичко и да го помоли за помощ. Императорът също бил поразен и обещал да изпрати войници, които да бранят Химе.

Когато настъпила съдбовната нощ, затворили Химе в една уединена стая, а група избрани войници наобиколили къщата. Неколцина се покачили дори на покрива.

Точно в среднощ някаква странна светлина заляла земята и хората видели да слизат от небето върху един бял облак цяла дружина небесни пратеници, облечени в блестящи дрехи. Войниците опънали още повече лъковете си и се приготвили да стрелят, но изведнъж се

разтреперили, ръцете и краката им се вцепенили и те останали като вкаменени.

Вратата на стаята, в която Химе била затворена така грижливо, се откърхнала бавно, съвсем бавно.

Една великолепна колесница спряла пред къщата и един от пратениците се обърнал към стареца и му казал:

— Доста време вече Химе е под твоите грижи. Сега трябва да се върне в своето царство.

После се обърнал към Химе:

— Скъпа царице, моля те да се върнеш сред нас Това е твой дълг.

Докато той говорел, нимфите били снели кимоно на Химе и ѝ облекли друго, много по-хубаво, изтъкано от лунни лъчи.

Отчаяните старци се приближили до Химе и рекли през сълзи:

— Дъще, скъпа дъще, отведи ни със себе си на луната!

— Ах! Колко бих желала! — рекла Химе, хълцайки. — Но как бих могла? Вие сте земни същества и не ви е съдено да живеете на луната. Ето, вземете това кимоно. Всеки път, когато го облечете, аз ще идвам невидима при вас. Сбогом!

Тя се качила в колесницата, като все се обръщала към нещастните старци. Колесницата, бавно теглена от крилатите коне, започнала да се издига.

— Химе, Химе, върни се! — викали двамата старци, протягайки шии, за да виждат по-добре колесницата, която се смалявала постепенно, като се отдалечавала.

— Химе, Химе, върни се!

Но колесницата вече изчезвала в безкрая на посребреното небе.

---

[1] Яйцата на лястовиците, които гнездят по островите на Япония, са с толкова крехки черупки, че при излюпване на малките се разпръсват на безброй парченца и диренето на черупка от лястовиче яйце в Японския фолклор се отъждествява с най-голямото изпитание. Б. пр. ↑

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.